

3 Οκτωβρίου 2018

Ο αλήστου μνήμης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος

Ορθοδοξία / Μορφές

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος



Στις 2 Οκτωβρίου 1991, απεδήμησε εις τας ουρανίους μονάς, ο Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος Παπαδόπουλος.

Γεννημένος στα Θεραπειά της Κωνσταντινούπολης στις 8 Σεπτεμβρίου 1914, από τους Παναγιώτη και Ειρήνη Παπαδοπούλου. Φοίτησε στο δημοτικό στη σχολή της κοινότητός του και στο γαλλοελληνικό λύκειο του Γαλατά [1]. Ακολούθησε την ιερά επιστήμη της θεολογίας στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης από το 1931 μέχρι το 1937, όπου και αποφοίτησε [2]. Χειροτονήθηκε στον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης, στο βαθμό του διακόνου, την Κυριακή 25 Απριλίου 1937, από τον Επίσκοπο Ναζιανζού Φιλόθεο [3], το ίδιο έτος. Υπηρέτησε στη Μητρόπολη Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ως γραμματέας και ιεροκήρυκας για ένα έτος (Οκτώβριο 1937 - Νοέμβριο 1938). Ως διάκονος υπηρέτησε στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Υψωμαθείων. Το 1942

(29 Μαρτίου) χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Φερικίου. Από το 1945 όπου εκεί δίδασκε την αρχαία ελληνική γλώσσα.



Στις 23 Ιουλίου 1964 εξελέγη από τη Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, βοηθός Επίσκοπος Ελαίας. 8 έτη αργότερα και συγκεκριμένα στις 19 Φεβρουαρίου 1972, ο Δημήτριος προάχθηκε σε Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενέδου. Στις 18 Ιουλίου 1972 εξελέγη Οικουμενικός Πατριάρχης, αφού η Νομαρχία Κωνσταντινουπόλεως

διέγραψε τα ονόματα των επικρατέστερων υποψηφίων, του Χαλκηδόνας Μελίτωνος [4], Σταυρουπόλεως Μαξίμου [5], Δέρκων Ιακώβου [6] και Χαλδαίας Ιακώβου.

Υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες και πολυδιάστατες εκκλησιαστικές μορφές. Λάμπρυνε τον θρόνο του Αποστόλου Ανδρέου του πρωτοκλήτου, με το παράδειγμά του. Ήταν ο άνθρωπος της ησυχίας, της σιωπής, της αφάνειας. Δεν είχε ανάγκη από εγκώμια και επαίνους. Ήταν ανεξίκακος, διακριτικός και προσεκτικός άνθρωπος. Ευαίσθητος και πραγματικά αληθινός. Εργάστηκε με ταπείνωση, σύνεση και αγάπη προς τον συνάνθρωπό του. Ιδιαίτερη σημασία έδωσε στην ενότητα της Εκκλησίας και πάντοτε με τη συνεργασία των άλλων Ορθοδόξων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών. Προώθησε τους θεολογικούς διαλόγους ανάμεσα στην Ορθοδοξία και στις άλλες ομολογίες, συγκροτώντας διάφορες επιτροπές. Η Πατριαρχεία του ήταν δοξασμένη. Υπήρξε ο Πνευματικός ηγέτης του Ορθόδοξου Γένους, συνεχιστής της παραδόσεως των Αγίων Αποστόλων.

Μερικά σημαντικά γεγονότα επί της Πατριαρχείας του είναι: με πρωτοβουλία δική του η καθιέρωση της ημέρας του Περιβάλλοντος, ορίζοντας την να εορτάζεται την πρώτη του μηνός Σεπτεμβρίου μαζί με την ημέρα της Ινδίκτου, μεγάλο γεγονός η ιστορική του επίσκεψη το 1987 στην Πάτμο λόγω των εννιακοσίων ετών από την ίδρυση της Μονής του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Επίσης, το 1981 εορτάστηκαν τα 1600 χρόνια της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου, τα 1200 χρόνια της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου. Κατόρθωσε να πάρει άδεια ώστε να ανοικοδομήσει το Πατριαρχικό κτήριο, το οποίο καταστράφηκε από πυρκαγιά το 1941.

Ευχόμαστε ο Θεός να τον αναπαύει μετά των Αγίων και Δικαίων. Ας έχουμε την ευχή του πάσας τας ημέρας της ζωής μας.

Παραπομπές:

- 1. Ο Γαλατάς είναι κεντρική παράλια περιοχή με λιμενικές εγκαταστάσεις της Κωνσταντινούπολης, που βρίσκεται στη ΒΑ πλευρά και άκρη του Κερατίου κόλπου. Αποτελεί το παράλιο τμήμα, συνέχεια της ακτής Τοπ Χανέ της ευρύτερης περιοχής που ονομάζεται Μπέηογλου, όπου βρέχεται από τα νερά του Βοσπόρου (ανατολικά) και του Κερατίου Κόλπου (νότια).**
- 2. Βασίλειου Σταυρίδη, Ο Οικουμενικός Πατριάρχης Δημήτριος (Παπαδόπουλος) 1972-1991, Θεσσαλονίκη 2001, σελ. 30.**
- 3. Γεννήθηκε στο Κατιρλή της Νικομηδείας στις 21 Νοεμβρίου 1882.**

Αποφοίτησε από την Θεολογική Σχολή της Χάλκης το 1908. Στις 5 Απριλίου 1908 χειροτονήθηκε Διάκονος από τον Μητροπολίτη Νικομηδείας Φιλόθεο. Ως Διάκονος υπηρέτησε στο Γαλάτσι της Ρουμανίας. Στις 15 Αυγούστου 1910 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος από τον Επίσκοπο Μυρίνης Αλέξανδρο και έλαβε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Διορίστηκε Αρχιερατικός Επίτροπος Αδραμυττίου της Μητροπόλεως Εφέσου. Στη συνέχεια διορίστηκε Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Γηρομερίου και Διευθυντής της εκεί ιερατικής σχολής. Το 1913 επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη. Στις 19 Μαρτίου 1931 εξελέγη τιτουλάριος Επίσκοπος Ναζιανζού. Στις 5 Οκτωβρίου 1943 εξελέγη Μητροπολίτης Προικοννήσου. Εκοιμήθη στην Κωνσταντινούπολη στις 10 Νοεμβρίου 1963. Ενταφιάστηκε στο Νεκροταφείο Προφήτου Ηλιού Μεγάλου Ρεύματος.

4. Ο Μελίτων Χατζής υπήρξε προσωπικότητα που συνέβαλε δραστικά στη νεότερη πορεία της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και πνευματικός πατέρας πολλών σύγχρονων ιεραρχών. Γεννήθηκε το 1913. Τη στοιχειώδη εκπαίδευση έλαβε στην κοινοτική - αστική σχολή Γαλατά και συνέχισε τις γυμνασιακές σπουδές στο Ελληνογαλλικό Λύκειο της κοινότητας Σταυροδρομίου. Στη συνέχεια εισήχθη στη Θεολογική Σχολή Χάλκης από την οποία αποφοίτησε ως αριστούχος το 1934. Το 1934 χειροτονήθηκε Διάκονος από τον τότε Μητροπολίτη Χαλκηδόνος και μετέπειτα Οικουμενικό Πατριάρχη Μάξιμο Ε΄ (1946 - 1948), και έλαβε το όνομα Μελίτων. Έπειτα διορίστηκε Αρχιδιάκονος στη Μητρόπολη Χαλκηδόνος (1934 - 1938). Τον Μάρτιο του 1938ο Πατριάρχης Βενιαμίν (1936 - 1946) τον διόρισε Υπογραμματέα της Ιεράς Συνόδου θέση που παρέμεινε ως το 1941, οπότε χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος από το Μητροπολίτη Χριστουπόλεως Μελέτιο. Έπειτα από κύκλο μεταπτυχιακών σπουδών στη Μεγάλη Βρετανία, το έτος 1947 ο τότε Οικουμενικός Πατριάρχης Μάξιμος Ε΄ (1946 - 1948) τον κάλεσε στο Φανάρι, όπου τον ενέταξε στην Πατριαρχική αυλή και τον διόρισε Μέγα Πρωτοσύγκελλο του Πατριαρχείου. Παρέμεινε στην θέση αυτή για μία τριετία (1947 - 1950) και στις 23 Νοεμβρίου του 1950 η Ιερά Σύνοδος τον εξέλεξε Μητροπολίτη Ίμβρου και Τενέδου (1950 - 1963). Κατά τη διάρκεια της αρχιερατείας του στη Μητρόπολη Ίμβρου και Τενέδου ίδρυσε στα δύο νησιά επτά σχολεία για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση, ένα ημιγυμνάσιο καθώς και κατηχητικά σχολεία. Το 1963 μετατέθηκε στη Μητρόπολη Ηλιουπόλεως και Θείρων και του ανατέθηκε ο τομέας των πανορθοδόξων, διορθοδόξων και διαχριστιανικών (διομολογιακών) σχέσεων του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Στη Μητρόπολη Ηλιουπόλεως και Θείρων παρέμεινε για τρία έτη, μέχρι τον Οκτώβριο του 1966, οπότε εξελέγη πρώτος τη τάξει του Πατριαρχείου Μητροπολίτης Χαλκηδόνος (1966 - 1989). Ήταν ο

πρώτος Ιεράρχης που εκπροσώπησε το Οικουμενικό Πατριαρχείο στην επίσκεψή του στο Βατικανό κατά την τελετή της άρσεως των αναθεμάτων (1965) και προήδρευσε στην Α΄ Πανορθόδοξη Σύνοδο της Ρόδου. Κατά το διάστημα 7 - 16 Ιουλίου 1972, από τον θάνατο του Πατριάρχη Αθηναγόρα μέχρι και την εκλογή του Πατριάρχη Δημητρίου, ο Μητροπολίτης Μελίτων διορίστηκε με συνοδική απόφαση Προεδρεύων της Ιεράς Ενδημούσης Πατριαρχικής Συνόδου. Εκοιμήθη στις 27 Δεκεμβρίου του 1989.

5. Γεννήθηκε το 1919 στη Βατούσα της Λέσβου. Αποφοίτησε από τη Θεολογική Σχολή της Χάλκης το 1944. Διάκονος χειροτονήθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1944 από τον Μητροπολίτη Χαλκηδόνος Μάξιμο. Το 1951 διορίστηκε Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής Χάλκης και το 1955 ανέλαβε Σχολάρχης αυτής. Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε στις 6 Αυγούστου 1952 από τον Μητροπολίτη Σάρδεων Μάξιμο. Στις 26 Φεβρουαρίου 1961 χειροτονήθηκε τιτουλάριος Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως. Στις 6 Σεπτεμβρίου 1965 προήχθη σε εν ενεργεία Μητροπολίτη με τον ίδιο τίτλο. Εκοιμήθη στις 4 Ιανουαρίου 1991.

6. Γεννήθηκε το 1885 στη Νεάπολη (Νεβσεχίρ) της Καππαδοκίας. Αποφοίτησε από τη Θεολογική Σχολή της Χάλκης το 1916. Υπηρέτησε ως Ιεροκήρυκας της Κοινότητος Κοντοσκαλίου και Αρχιδιάκονος στη Μητρόπολη Χαλκηδόνος. Το 1919 προσελήφθη στην Πατριαρχική αυλή όπου υπηρέτησε ως Γραφεύς της Ιεράς Συνόδου, Αρχαιοφύλακας και Μέγας Αρχιδιάκονος (1924-1926). Στις 23 Μαρτίου 1926 εξελέγη Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου. Στις 28 Μαρτίου 1926 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πέραν από τον Μητροπολίτη Ανέων Θωμά. Στις 4 Απριλίου 1926, Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως χειροτονήθηκε Επίσκοπος στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου. Στη Μητρόπολή του κατόρθωσε να μεταβεί τον Οκτώβριο του 1930. Στις 23 Μαΐου 1950 εξελέγη Μητροπολίτης Δέρκων. Παραιτήθηκε λόγω γήρατος την 1 Μαρτίου 1977. Ενταφιάστηκε στην Ιερά Μονή Βαλουκλή.

<http://bit.ly/2xUsVgN>